

Onrust in het Wonderbos

- en alles
vanwege deze Ziekte

Vertelt door Björn Enno Hermans

Illustratie Annette Walter

Vertaalt Rita Hermans

Lieve kinderen, lieve ouders en alle geïnteresseerden,
Ben wenst jullie allen doorzettingsvermogen, kracht
en Creativiteit toe in deze tijd van het Coronavirus!
Wees blij met elk mooi moment!
Veel plezier met dit verhaal,
graag doorsturen.

Groetjes van Ben,
Enno, Annette & Rita

Ben is een kleine beer van drie jaar.
Hij leeft met zijn ouders en zijn broer en
zusje in het wonderbos.
Dat is een prachtige plek met heel veel
andere dieren.
Het leukst vindt Ben al zijn vrienden van
de kinderopvang.
En overall is er wel iets te zien of iets
om mee te spelen.

Oma en Opa beer wonen ook in de buurt in hetzelfde bos.
Ben vindt het heel fijn om bij zijn grootouders te zijn. Op woensdag is hij altijd bij hen.
Vaak mag hij ook in het weekend bij oma en opa slapen.
Thuis bij zijn ouders vindt hij het ook heel gezellig.
Meestal kan hij ook goed met zijn kleine zusje en zijn grote broer overweg.
Soms hebben ze ook wel ruzie met elkaar.

Op een dag hoort hij hoe zijn ouders 's avonds over een ziekte praten. Ergens, heel ver weg in een ander bos zijn heel veel dieren ziek geworden.

Het is een nieuwe ziekte, niemand heeft het ooit eerder gehad. De dieren daar in het bos hebben koorts en moeten hoesten. Met veel dieren gaat het snel weer beter. Maar een paar van hen worden heel erg ziek.

Zij moeten dan naar het ziekenhuis. Het zijn vooral de oudere dieren die zo ziek worden. Sommigen van hen hadden al een andere ziekte.

Bens Mama en papa maken zich een beetje ongerust, misschien komt die nieuwe ziekte ook in hun bos, ook al is het andere bos best wel ver weg.

Op een dag hoort Ben dat de Das in het wonderbos koorts heeft en hoest.

Op zich is koorts en hoest niet zo erg maar nu denkt iedereen dat het vast deze nieuwe ziekte is. Ook Ben denkt dat.

En ja, het is de nieuwe ziekte. Gelukkig gaat het al snel weer beter met de Das.

Omdat de ziekte heel erg besmettelijk is worden steeds meer dieren ziek.

Het is net als in het andere bos: de jonge dieren zijn snel weer beter of voelen er helemaal niets van.

De meeste dieren worden ook helemaal niet ziek.

De oudere dieren hebben er wel veel last van en sommigen worden zelfs heel erg ziek.

De uil is de baas in het wonderbos.

Zij is zoiets als een burgemeester of een koningin.
Zij moet ervoor zorgen dat in het bos alles goed verloopt.

De uil is aan het bedenken hoe zij deze ziekte snel kan stoppen.

“Dat gaat alleen maar als de dieren niet meer bij elkaar komen. Dan kunnen zij elkaar niet meer besmetten” dat weet zij zeker.

Vanaf een boom laat zij iedereen weten wat zij heeft bedacht:
De scholen in het bos en de BSO worden onmiddellijk gesloten.
Ook de kinderopvang voor de kleinen wordt gesloten.
Alle kinderen moeten thuis blijven en mogen niet meer met vriendjes afspreken.
Niemand mag meer in de speeltuin.
Ook de grote dieren kunnen het beste zo min mogelijk uit hun holen en nesten komen.
Alleen om naar eten te zoeken en voor andere dringende zaken.

Bosspeeltuin
geslot ...

Ben en alle bewoners van het bos zijn verrast.
Sommigen kunnen het niet geloven.
Alles gesloten? Hoe kan dat?
Bovendien moet iedereen vaak de handen wassen.
Hoesten en niesën mag alleen nog maar
in de elleboog.

Ben weet dat al en doet het ook.

Dat hij niet meer naar de
kinderopvang mag vindt
hij helemaal niet leuk.

De uil zegt nog iets:
in geen geval mogen de kleine dieren
nu naar hun oma's en opa's.

Iedereen schrikt hiervan.
Wat denkt de uil wel niet?
Ben wordt heel verdrietig.

Hij heeft grote tranen in zijn bruine berenogen.

De uil legt het uit aan de bewoners van het bos:

de nieuwe ziekte is vooral voor oudere dieren erg gevaarlijk.

De jonge dieren zouden de ouderen kunnen besmetten.

Dat begrijpt iedereen wel. De oma's en de opa's worden ook
heel verdrietig. Zij houden toch zo veel van hun kleinkinderen.

Maar iedereen is nu verstandig,
niemand wil dat hun oma
en opa ziek worden.
Daarom blijven de
oma en opa van Ben
voorlopig alleen in hun boomhut.
Alleen om eten te zoeken
gaan zij soms naar buiten.
Liever nog laten zij eten
brengen en beneden tegen
de boom zetten.

Ook de kleine dieren zijn thuis
bij hun ouders.

Er wordt nu binnen het
gezin veel samen
gespeelt.

Nadat al een paar weken zijn verstreken hoort Ben zijn ouders met elkaar praten. Zij praten erover dat er nu steeds minder dieren ziek worden. Eindelijk mag Ben zijn oma en opa weer zien. Hij is superblij.

Het beste is wel dat Oma en Opa niet ziek zijn geworden. Daarvoor heeft iedereen graag zo lang vol gehouden. Ben is door het dolle heen, hij kan maar niet stoppen met kletsen en knuffelen.

Enkele
dagen
later
gaat ook het
kinderdagverblijf
weer open. Daar heeft
Ben heel erg naar uitgekeken.
Eindelijk is alles weer gewoon,
Ben's ouders zijn ook heel blij.
Iedereen ziet er gelukkig uit.
"Dat hebben wij samen heel goed gedaan"
zegt Ben's moeder. Dat vindt Ben ook.
Niemand wil zo een stomme nieuwe
ziekte nog een keer mee maken.